رساله

او زه
مړ
شوم

لیکنه: سلیم روف

ژباړه: احمد بلال

Greater Afghan Library
@Greater_Afghan_Library93
@Greater_Afghan_Library_Group

اوزه مــــــــړ شـــــــوم

ليکنه: سليم روف

ژباړه: احمد بلال

زماد ماشومتوب دوره په ناداني کې تيره شوه، کله چې بلوغت ته ورسيدم نو د خپلو مشرانو په رنګ ما هم دنيا پسې منډې وهل پيل کړل، زما غرض يوازې له شتمني (دولت) سره وهغه که په حلاله توګه وګټل شي اوکه په حرامه، د سوداګرۍ ورکړې، د کرکټ په لوبو باندې شرطونو، پرائز بانډونو، لاټري او د رشوت ګټې راڅخه ميليونر جوړ کړ، دومره شتمني (دولت) مې راټول کړ چې ماته يې اندازه لګول ګران وه، هر ډول فېشن به زما په کور کې وو، ډيک، تلويزون، وي سي آر، ډېر فلمونه، ډش بلکه هيڅ داسې نحوست به نه و چې زما په کور کې به نه وو، د شپې لخوا زمونږ دا معمول و چې د کورنۍ سره به مو هره شپه يو فلم کوت، او کله به چې زمونږ کور ته کوم مېلمه راغی نو وړوکي لورته به مې نعرې کړې چې بچۍ! ته دې دغه تره ته لږ ډانس (نڅا) وکړه، نورماشومان مې هم د ډرامو اوفلمي ستورو په اکټونو کې ډېر ماهر ول، او کله به چې هغوئ کوم ښه ډائلوګ ياد کړ او يا به يې په ښه آواز کومه سندره وويله نو هغوئ به بيا زماله لوري دهديې په ورکړه ونازول شول.

زمادکور په دروازه ليکل شوي و: هذا من فضل ربي، اکثره به مې په ذهن کې راتلل چې شيطان به زما په اړه څه فکر کوي؟ چې د شتمني ټولولو هره طريقه يې زماڅخه ياده کړه، بيا مې په همدغه شتمنۍ دغه عاليشان کور جوړ کړ او بيا دومره بې وفا شوچې پر هغه يې وليکل: هذا من فضل ربي (!)

له انتظاميې سره زما ښې اړيکي وې نو څکه به ماته چا څه نشو ويلئ، د ښار په يوڅو شريفانو کې به زما شميره کيده، په دغه دومره ډېر شتمنۍ کې ما په خپل ټول عمر کې هم د حج او عمرې سعادت حاصل نشو کړای خو اکثره خلګو به زه د حاجي صاحب په نوم مخاطب کولم، زما په کور کې به همېش د خلکو راټوليدل وه، په تېز آواز يو بل ته ښکنځل کول خو يوه معمولي خبره وه او له دغه شور څخه درست ګاونډ هم په تنګ راغلي و خصوصا که په ګاونډکې به څوک بيمار و، هغه به بياډېر ځوريده، خو چا به هم زما خلاف د خبري کولو جرائت نشو کولی، دکلي جماعت ته به زما تلل راتلل يوازې د اختر په ورځ وو.

زه به د دنيا په خبرو کې هيڅ هم نه ستړی کيدم، زما ژبه به د قينچي په شان چليده مګرله بده مرغه زما ژبه د الله جل جلاله او د هغه درسول صلی الله عليه وسلم د ذکر لپاره ببخي ګونګۍ وه، او کله کله به مې چې کوم د ږيرې والا سره مخه شوه نو نه پوهېږم په طبعيت به مې څه چل وشو، ښه بحث به مې ورسره وکړ او زما په خبرو کې به دغه رنګ دلائل ول.

لمونځ: صوفي صاحب! دا خو د اوزګارو خلګو کار دی، اوس خو لا ډېر عمر پاتې ده، اوس مې لا ښېپې کار کوي، او چې کله مې ښېپې کار پرېږدي نو بيا به د جماعت او د تسبيح لپاره پاتې شم

روږه : روږه خو هغه خلګ نيسي چاسره چې د خوراک لپاره هيڅ هم نه وي پاتي، پاتي شو موږ، موږ خو خوراکي او ښبونکي خلګ يو ، موږ يې ولې ونيسو.

زکواة: دا خو د ټيکس يو رنګ ډول ده، کوم چې موږ د مخکي څخه حکومت ته ورکوو.

ږيره : حضرت صاحب ! دا لا د ږيري پرېښودلو کوم عمر ده؟ ولی د واده په مارکيټ کي زما ريټ خرابوي ؟ اوس ځانته کاکاجي ! او باباجي ويل نه غواړم.

پرده : پرده خو د زړه وي، ستاسو خو په خپلو نيتونو کي خرابوالی ده.

صدقه : که خدای خپله غوښتل نو غريبانانو باندي به يې خپله خوړلي وه، چاته يې چې خدای نه ورکوي هغوي ته يې موږ څرنګه ورکړو ؟

آخرت: پرېږده مړه ! دا ټول د مولويانو جوړي شوي خبری دي، هسي ټول ډاريږئ، هغه ځای لا چا ليدلی چې تاسو تری ډاريږئ؟ هو ، که داسي کوم ځيز هم وي نودلته موږ سره ډېر ځيزونه دي او هلته به هم وي، او زه چيري يوازي مړ کېږم، زماسره به ډېرخلک هم مري، نو چيرته چې دا دومره ډېر خلګ وي هلته به زه هم لاړ شم، ټول د څلورو ورځو ژوندون دی، په ښه عياشۍ کي يې تير کړئ.

وخت په قلاره تېرېده، او ورسره زما لاپرواهي هم زياتېدله، ناڅاپه يوه ورځ زما د وجود يوې برخي خپل کار پريښود ، زما حالت داسي شو چي د يو ګلاس اوبو غوښتلو لپاره به مې د بدن ټول قوت مصرفاوه، لږ ځنډ وروسته مي چي وکتل نو د ډاکټرانو پوره ټولی زما په خوا کي موجود وو، ما په خپل غوږ دا اواز واوريد چي د زړه سخته حمله پري راغلي ده، بس دعا کوئ، له دغه نه پس چي پر ما څه تيرشول هغه باندي يوازي زه پوهيږم او خدای، په هغه وخت کي ماته څرګنده شوه چي ما څومره فضوليات ويل چي موسيقي د روح غذا ده، او د سندرو په اوريدلوروح ته اطمينان رسېږي، نن خو ماته تر ټولو زيات د سکون او اطمينان اړتيا وه، نو ولي پر ما نن دغه سندري او موسيقي بده لګيدله ! ! !؟

زه يې د ښار تر ټولو لوی روغتون ته بوتللم او هلته يې په يوه ائرکنډيشني اطاق کي بستر کړم، زه د مرګ په بستر پروت وم او چت ته مې کتل، د حيرانتيا خبره وه په دغه وخت کي مې د سترګو په وړاندي د ژوند ټول فلم تيريده او هغه غټي او وړې ګناهونه راته صاف ښکاريدل، آه ! څه عجيب فلم وه !؟ ما به ګناه کوله اوبيا به مې دروازه بنده کړه چي څوک مې ونه ويني ! افسوس چي ما کله هم دا فکر ونه کړ چي داسي يو ذات هم شته ، کوم چي زما هر حرکت هروخت ويني، زما ترټولو لويه بدبختي دا وه چي زه به د فرش والاو څخه سخت شرميدلم خو د عرش والا څخه بياشرم نه راته، آه ! زه څومره بی شرمه وم، هغه وخت ماته احساس وشو چي څه اې بدبخته انسانه! د خدای پاک هستي څومره صبرکوونکې وه چي ستا په مسلسلو بدعملونو يې صبرکاوه او ته دومره ظالم وې چي له دومره مهلت سره سره دي هم په خپل ځان ظلم کاوه، په خپل همدغه رنګ فلم کي مبتلا وم چي څلورو خواوو ته مې د لااله الا الله غږونه وشول، بيا ناڅاپه د دغي کليمې په ذکر کي تيزي راغله، په حيرت سره ! مابه چي کله هم کومه سندره اوريدله نو زما ژبه به بې اختياره په حرکت کي راتله او دغه سندره به مي زمزمه کوله خو پس د ډيره زياره هم زما د ژبي څخه يو لفظ هم ونه ووت.

ما داسې محسوس کړه چې خوځېدونکي دیګ ته یې ویشتلی یم، لکه د توري په واسطه چې زماد بدن هره برخه توکړه کیږي، لکه د ژوندۍ وزې څخه چې پوستکی وباسل کیږي، لکه له ګني سره یې چې د ماشین څخه وباسلی یم، لکه د ریل ګاډي په پاټلۍ یې چې زما سر ایښی وي او ریل ګاډی راباندي تېر شوی وي، لکه ژوندۍ مرغۍ ته یې چې اور ورته کړی وي، لکه زما د بدن په مختلفو برخوچې د ډرل ماشین په واسطه سوري کیږي، لکه ازغي لرونکی ځیزچې زماپه بدن کي دننه او بیا وباسل شوی وي.

زمادي په خدای قسم وي ! که د مرګ دغه رنګه سختي ځناورو ته هم ورمعلومه شي نو اې د دنیا خاوندانو ! نو یو تندرست ځناور به هم د خوراک لپاره پیدا نه کړئ.

ماډېري چیغي ووهلې، ډیر شورمې وکړ، د خدای واسطه مې ورکړه چې نن مې پرېږدئ زه به ډېرنیک شم، په آئنده کې به د ګناه خوا ته هم لاړ نه شم، له نن څخه به لمونځ هم پرېنږدم، له نن څخه به سندري هم وانه اورم او نه به فلمونه وګورم، های الله های الله ! کاش چې تا زه نه وای پیدا کړی، په ما څه شوي دي، نن خو زما مال هم زما په درد ونه خوړل شو، چېرته ورک شول هغه زما نوکران، چیرته ولاړل زما هغه تعلقات، چیرته ولاړ په موبایل کي هغه غږېدونکی مسلسل میوزیک؟

ناڅاپه مي د ملک الموت ډارونکی غږ ترغوږونو شو، کوم چې پاتي هر څه راڅخه وباسل، ووځه اې خبیث روحه ! د خپل خبیث بدن څخه راووځه ! نن خو ته ډېرد مذمت قابل یې، په تا باندې داوبو، پیپ، او زقوم په رنګ د مختلف رنګه عذابونو زیری وي.

اې زما خدایه ! آیا د هر بدکار روح دغه رنګ وځي؟ هغه وخت ما دومره تکلیف محسوساوه لکه یوه نرۍ ټوټه چې په ازغیو واچول شي او بیا په زوره راکش کاړل شي، دغه رنګ زما ټول بدن تار تارشو، لومړۍ مې پښې یخې شوې بیا مې پنډۍ او بیا ورو ورو ټول بدن.

اوزه

مړ

شوم!

Greater Afghan Library
@Greater_Afghan_Library93
@Greater_Afghan_Library_Group

اوزه مړشوم !

ملک الموت زما روح وباسله (لکه ګرمه ستنه چې د لمده پومبه څخه کش شوي وي) هم هغه وخت کې له اسمان څخه توري څېرې والا فرښتې نازلې شوې، هغوئ يودم زماروح ونيو او په يوه مرداره ټوټه کې يې تاوکړ، هغه ټوټه هغوئ سره دمخه وه) يو وخت به زه به له کورڅخه په خپل غوره لباس کې او د اعلی درجې عطروپه لګولوراوتلم، او چې له کومې کوڅې څخه به تېرشوم خلکوته به معلومات کيده چې له دغه ځای څخه څوک تېرشوی ده، خو نن زما څخه دومره مردار بوی راته لکه چې ډېرمړي يوځای شوي وي).
فرښتو زما روح د آسمان په لور وخېژاوه، اوچې کله به هم د فرښتوله کوم جماعت څخه دغه دوه فرښتې تيرېدې نو پوښتنه به يې کوله چې: داخبيث روح د چا ده؟ هغوئ به ځواب ورکړ چې د فلان بن فلان، هغوئ به په ډېره بده توګه زما نوم اخسته، په کوم پلو به چې زما د روح تلل وو، نو زما په غوږ به دغه رنګه نعرې لګيدلې: لعنت دې وي، لعنت دې وي پرې !.
کله چې داسمان دروازو ته ورسيدلونو دغه دوو روح وړونکو فرښتو د دروازې پرانستلو لپاره وويل خود اسمان فرښتو دروازه خلاصه نه کړه، او آواز راغی چې د دغه رنګ خلکولپاره د آسمان دروازې بندې دي او نه دغه رنګ خلګ جنت ته داخليدلی شي او هغوي زياته کړه چې د دغه رنګه خلکو جنت ته داخليدل به داسې وي لکه د ستنې په سوري چې اوښ ننوځي، او بيا يې زما روح بيرته ځمکې ته راوغورځاوه.
او هلته په دنيا کې په غټو غټو جامع مسجدونو کې زما د جنازې اعلانونه کېدل، په هغه مسجد کې هم د کوم ذکر چې مامخکې وکړ او چېرې چې زما لږ تلل په نصيب شوي و، خو نه پوهېږم نن څرنګه عجيبه ډوله تعريفي کليماتوسره زما د جنازې اعلان مسلسل کيده او هرځل به يې زه د حاجي صاحب په نوم سره مخاطب کولم، په ژوندکې به مې چې کله د چا د جنازې اعلان واوريد نو په خندا به مې ويل چې نن يو بل صاحب آوټ (وسوځېږ) شو، خو دا خبره زما په وهم او ګمان کې هم نه وه چې له همدغه سپيکر څخه به زما د جنازې اعلان هم کيږي.
زماسترګې يې پټې کړې او زنه يې راته وتړله، زما بدمرغي چې په ژړا ژړا کې بعضو په ماتم کې خپل وينښته وشکول (خو وروسته عذاب بيا ماته راکول کيده) په همدغه دوران کې د مازديګر د آذان وخت شو، کور کې د ښځو هجوم و او بهرون بيا د سړيو، خو افسوس ! شايد چې چا هم لمونځ ادا کړی وي، ما په چيغه وويل، او غافلانو ! ما پرېږدئ زه خو خپل انجام ته ورسيدلم تاسو خپل فکر وکړئ، د لمونځ وخت تېرېږي خو په دغه دومره شورکې به زما اواز چا اوريده؟
زما د جسد په شاوخوا کې د کورنۍ غړيو او د خپلوانو هجوم وو، زما يو لاس زما وړوکي لور او بل لاس مې دويمې لور پخپلو غومبورو ايښودلي وو، پښې مې ځامنو په لاسونو نيولې وې، زما ښځې به مسلسل زما مخ ته کتل، زما مور به زما پر مخ خپل لاسونه وهل، په اخري ځل زما مور زما لاس چپ کړ او بيا يو دم ګډوډې شوه چابه د کفن اخستلو لپاره امر صادراوه او چا به د قبر کيندلو لپاره حکم ورکاوه، چابه د بريښنا بندوبست کاوه او چا به غسل والا رابلل.

د غسل لپاره د مسجد څخه يو مولوي صاحب راوغوښتل شو هغه زه په يوه تخته څملولم او ورو ورو يې زما په خېټه زور کړ ترڅو که کوم ګنده څيز پاتې وي هغه هم راووځي، بيا هغه په خپل لاس کې د ټوټې يوه کيسه واخستله او د غسل په نيت يې زما شرګاه ومينځله، نجاست يې پاک کړ او بيا يې خپل لاس د ټوټې څخه راوويست او ماته يې د لمانځه د اودس په رنګ اودس راکړ او بيا يې زما په بدن اوبه واچولې، له پاس څخه يې شروع کړه او بيا لاندې ولاړ، درې ځله يې داسې وکړل، دا همغه مولوي صاحب وو، چا پسې چې ما په خپل ژوند کې ريشخندواهه او هيڅ کله به مې ځانته نيژدې نه پرېښود، خو نن همغه مولوي صاحب زما په کار راغی، زما د کورنۍ غړيو زه په يو ړېښمي کفن کې تاو کړم او بيا يې پرما بدبخته ډېر قيمتي عطر واچول، دغه د عقل ړندو ته څه معلومات دی چې اوس له ماسره څه وشول ؟ که زه د دې ويلو قابل وای چې فرښتو له ماسره څه وکړل نو زما دې په خدای قسم وي ! چې دغو ټولو به زما مړی پرې ايښې و او ټول به په خپل فکر کې شوي وو، په همدې دوران کې زما وړوکی زوی په منډه يوانځورکښ راووست ترڅو زما انځورونه وباسي بيا ويډيو والا هم راغی، نو هله زه پوه شوم چې دغه قيمتي وريښمين کفن ولې ماته اغوستل شوی؟ خلکو په فلم کې د راتللو لپاره خپل خپل اندازونه بدل کړل او زما د کټ څخه به ګير چاپيره تاويدل.

د پروګرام مطابق د جنازې وخت راورسيد، آوازونه وشول چې ناوخته کېږي ! د جنازې جګول ول چې د ښځو په چيغو باندې ټوله محله وخوځيده، زما ښځې اوماشومانو د جنازې په کټ باندې ځانونه ونښلول، په ډيره ستونزه يې زه بېرون راوباسلم، څلورو کسانو زما جنازې ته خپلې اوږې ورکړې وې، کله چې سرک ته ورسيدلو نو ټولو دکاندارانو د افسوس اظهار وکړ، بعضو خلګو ترافيک تنظيمول، د خلګو د پښو له آوازونوراته معلومه شوه چې په لکهاو خلک دي، افسوس ! که د کوم متقي، پرهيزګار، تهجدګزار او د غريب شخص کومه جنازه وای نو پنځوسو څخه به زيات کسان هم نه ول.

په جنازګاه کې عجيبه منظر وه، زما تر رسېدلو مخکې څه خلګ هلته موجود ول، هغوئ بيا په سياسي او کاروباري ګپونو کې مصروف ول، په دې وخت کې غږ وشو، ټول راغلي دي، صفونه درست شول، په دغه دوران کې زما مشر زوی د رسم پوره کولو لپاره ورو غوندې غږوکړ چې شايد لومړی صف والا به هم نه وي اوريدلی، ورونو ! که زما په پلار د چا قرض وي نو هغوئ دې له ماسره وروسته اړيکه وساتي.

که امام صاحب ته زما د قرضونو معلومات وای نو ماته پوره يقين ده چې هغه به زما د جنازې له ادا کولو څخه هم انکار کړی وو، امام صاحب الله اکبر ويلی و چې يو کس غږ وکړ: وددريږئ ! لږ نور خلک هم راغلل.

په هر حال، امام صاحب خپل نيت وتاړه، خو په افسوس ! چې په دغه اجتماع کې يو څوکسان ول چې د جنازې لمونځ يې زده وو، په دغه معامله کې پاتې نور زما وروڼه ول، چا به د شرم څخه اخوا دېخوا کتل، چا به د کومي اعلاني ليکنود لوستلو کوښښ کاوه، د څلورو تکبيرو په ويلو او د سلام په اړولو سره زما د دغو ورونو په ځان کې ساه راغله، څرنګه چې ما د هر مړي جنازې سره دغه رنګ چل کاوه نو نن له ماسره هم دغه رنګ چل وشو، زما په جنازه کې داسې ډېرې هستياني موجودې وې که زما د جنازې سره د هغوئ جنازه هم شوې وای نو دا به بهتره وه.

د آخري ديدار لپاره زما د مخ څخه کفن ليري کړای شو ، خلکو په ډېره بده توګه په قطارونو کې زما مخ کوت او تېريدل، چا به خپلو غوږونو ته ګوتې وروړلې، او چا به خپل مخ پورته او اسمان ته به يې لاسونه ونيول، د يوې خوا يو غږ راغی یاالله ! موږ معاف کړه، هر څوک به زما د زامنو په لټه کې ول ترڅو خپله حاضري ولګوي، او بيا ټولو زه په خپلو اوږو پورته کړم او زما د قبر په طرف روان شول (کوم چې دمخه تيار کړل شوی وه) ، چا د ګلانوله دوکان څخه ماته د ګلونوهارونه راوړل او چا زما په قبر د شمعي بلولو لپاره شمعي راوړلې، زه يې قبر ته کوزکړم او پرما يې خاورې انبارکړې، بعضي زما خير غوښتونکو پر ما د چاپېره قبرونو خاوري هم واچولې او په دې توګه يې زه تر ډېرو خاورو لاندي کړم، ټول خپلو خپلو کورونو ته ستانه شول، هر پلو ته خاموشي خپره شوه، د خلګو د پښو آوازونه مې اورېدل، ما داسې فکر وکړ چې څومره سزا راته راکول کيده هغه راته راکړل شوه او اوس به قبر کې په آرام پاتې شم خو داخبره زما په وهم او ګمان کې هم نه وه چې اوس زماارتباط له يو مستقل عذاب سره کېدونکی دی، يو داسې دردونکی عذاب چې خدای دې کوم دښمن ته هم نه ورکوي، زما د قبر بېرون د ګلابو خوږ بويې خو په قبر کې زه ډاريدلم.

قبر هم په عجيبه توګه زما څخه شکايت وکړ:

اې غافل انسانه ! ته په دنيا کې ډوب وې، خو يوه ورځ هم داسې نه وه کومه ورځ به چې ما تاته دا نه وي ويلې چې هم زه د وحشت کور يم، زه د تنهايي کور يم، زه د خاورو کور يم، زه د خزندوو کور يم، څومره خلک چې زما په شا ګرځي، زما په نزد په دغو ټولو کې تر ټولو زيات د نفرت وړ ته يې، خو نن زه پر تا باندي واکمن جوړ شوی يم، او ته زما په لور مجبور يې، وبه ګورې چې زه له تاسره څه رنګه خراب چلند کوم.

ډېر زر په تور رنګ کې دوه فرښتې زما په قبر کې رانښوتلې، هغوئ زه کښېنولم (پوښتنه مه کوئ په هغه وخت پر ما څه تېر شول، پر ما مسلسل لرزه طاري وه) په ډېره غوصه ناکه لهجه کې يې راته وويل:

من ربک؟

ډيره د حيرانۍ خبره ده ! په خپل ژوند کې به ما په ډيره مشکله هم نه کوم قرآني آيت تلاوت کړی وي اونه به مي کوم حديث اورېدلی وي خو زه په دغه عربي ډير ښه پوهېدلم، هغه داسې چې هغوئ راڅخه پوښتل: ستا رب څوک ده؟

خو پرما عجيبه کيفيت راغی، پرته له دې چې زه ځواب ورکړم ما بغارې وهل شروع کړل لکه شيطان چې څوک ولمسوي، ما وويل:

ها ها لا ادری (هاه هاه زه يې نه پيژنم)

بيا يې په سختۍ سره وپوښتل:

ما دينک ! (ستا دين څه شې ده؟)

ما بيا همغه ځواب ورکړ، کوم چې ما لومړی ورکړی وو ، هغه فرښتې په غضب شوې او راته ويې ويل:

ما هذا الرجل الذی بعث فيکم (څوک ده چې ستاسو پلو رالېږل شوی ده؟)

زما دي قسم وي چې ما بيا ورته همغه رنګه ځواب ورکړ، لهآسمان څخه آواز راغی:

ان کذب (دغه دروغجن ده)
فافر شوه من النار (ده ته داور بستره ورکړه)
والبسوه من النار (او د اور جامهورواغونده)
وافتحوا له بابا الی النار (د ده لپاره د دوزخ یوه دروازه پرانیزه)
ددې آواز راتلل ول چې هم هغه وخت زما په قبر ګرمي راننوتل شروع شول او قبر داسې تنګ شو چې زما پښتۍ په یو بل کې ننوتلې، بیا څه وواېم ! یوه فرښته زما په قبر وټاکل شوه د چا په لاس کې چې د اوسپنې یوه دوره وه او په هغه به یې زه په مسلسله توګه وهلم، او دومره به یې ووهلم چې زما چیغې شاوخوا پرتو انسانانو او نورو ټولو څناورو او جناتو واوریدلې.
ورونو او خویندو ! که تاسو ته چېرې دا معلومات وشي چې په ما هغه وخت څومره تکلیف تېر شو نو زما دې په خدای قسم وي ! چې تاسو به خپل مړي خښول هم پرېږدوئ.
ورونو او خویندو ! دلته ما ډېر څیزونه برداشت کړل او اوس یې هم کوم خودلته درته هغه خبره کوم چې له دغه سزا څخه هم ډیره اذیت ناکه ده هغه دا ده چې ای الله ! د قیامت په ورځ به له دغې ذلیله او مکروه څهرې او مخ سره څرنګه ستا په در حاضري لګوم؟، د خپلو جرمونو به څه جواز وړاندې کوم؟ قبر کې خو چا هم ونه لیدلم چې له ماسره څه وشول، خو د قیامت په ورځ به اُمّتونه وي، ټول انبیاء کرام به وي او خصوصاً د دواړو جهانونو سردار، سیدالمرسلین محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم به هم موجود وي، هغه به زما په متعلق څه فکر کوي؟
کاش ! کومه خور یا ورور زما دغه پیغام زما اولاد ته ورسوي چې راشئ د خپل بد بخته پلار له اور څخه ډک قبر ووینئ.
زما بچیانو ! زه په قبر کې ډیرو مارانو په خپل ګرفت کې رانیولی یم کوم چې ټوله ورځ زما په بدن باندې خپلې خولې لګوي.
زما بچو ! زما قبر ته خو یوځل راشئ او ویې ګورئ، خو که تاسو ته دلته د راتللو فرصت نه وي نو زماله پاتې شوي مال څخه لږ صدقه ورکړئ، که دا هم نه شئ کولی نو د دغه مسکین یوه التجا ده چې پر ما باندې د عبدالرحمان لږ قرض ده، کوم چې تاسو ته هم معلوم ده، کم تر کمه هغه خو ورکړئ.
برخورداره ! تر اوسه خو تا له هغه سره اړیکه هم نده ساتلې، تاته به یاد وي چې تا په جنازه ګاه کې اعلان کړی وه، عبدالرحمان هغه وخت مناسب ونه ګاڼه چې د قرض په هکله له تاسره خبرې وکړي، اود هغه دغه شرافت هم وګوره چې تر اوسه پورې یې ستا دروازه نده ټکولې، د خدای لپاره ! کم تر کمه خو هغه قرض ادا کړه، زه دلته ډېر بې بسه یم، چیک بوک په الماری کې پاتې ده، او کله چې زه راتلم نو تا زما هغه د راډو ساعت، د سرو زرو ګوته، لاکټ، بټوه بلکه زما کالي هم زما څخه وباسل، اوس دلته له ماسره څه دي؟ سبا چې یې هغه له ما څخه وغواړي نو له کوم ځای څخه به یې ورته ورکوم؟ ښېګڼې خو له مخکې له ماسره نشته چې هغه ته یې ورکړم او هغه راضي کړم، خو داسې ښکاري چې دغه ګناه به هم په ما رالوېږي.
زویه ! څومره دردونکې خبره ده چې د قرض ادا کولو احساس درته ونشو خو زما په څلو ښېتۍ دي څو لکه

روپۍ مصرفه کړې، د دومره ډیرو ایم پي آی (د ولایتي شورى غړی) ایم این ای (د اولسي جرګې غړی) او د علماء کرامو راټولولو ته څه اړتیاوه؟ په اخبار کې د تصویر خپرولو او خبر ورکولو ته څه ضرورت وو؟ د دعوتي کارډ خپرولو ته څه ضرورت وو؟ سره کړي چرګان، خوږې او ترخې وریجې، پیریني، میوې او له پتلون سره ویډیو جوړولو کې مو دلږ شرم احساس هم ونه کړ؟ د شرم څخه د ډوبیدلو ځای خو هغه و کله چې دوه ډومان په خپل الاقربان شامیانو ته راننوتل، ښه خو هلته وشول چې یو عقل مند سړی پورته شو او ورته ویې ویل چې دا دحاجي صاحب ځلوښتمه ده! خو آخر هغوئ هم ډمان ول په تللو کې یې وویل: ماشاءالله د حاجي صاحب که د ځلویښتې دغه حال وي نو په واده کې به یې څه شورماشور کړي وي !.

زمابچیانو ! کله چې تاسو په کور کې (کوم به چې ما خپل ګاڼه) په زوره خنداګاني کوئ نو په خدای قسم! چې ماته دلته ډېر تکلیف راکول کېږي، د دومره خرابو او فحش رنګه سندرو غږونه له دغه کور څخه پورته کېږي چې توبه توبه !!! که له سندرو پرته ستاسو ژوند نه تېرېږي نو کم تر کمه خو یې په ورو غږ وئ، او زماله مرګه وروسته دغه نوی موټراونوی موټرسایکل، ګاونډیان به څه فکر کوي؟ ستاسو وړاندې خو څه نه وایي خو ستاسو په غیاب کې ټول ګاونډ وایي چې دوئ د پلار له مرګ وروسته جشن کوي.

زما بچیانو ! زه پوهېږم چې ستاسو وخت ډیر قېمتي دی، خو یوه آخري خبره واوره! پس له دغه به نور هیڅ هم ونه وایم: زویه ! خپلې مور او خویندو ته ووایه چې له خدای څخه ډاري شئ، یو څو ورځې هم ورڅخه صبر ونشو، له ښه میک آپ، پرقنده لباس اوله خلاصو وېښتو سره هیڅکله هم په بې پرده ګۍ کې بازار ته لاړې نشئ، ولې دغه هر څه کوئ؟ ولې ماته تکلیف راکوئ؟ یقین وکړئ ! دا هر څه تاسو کوئ خو سزایې ماته راکول کېږي، زما په سزا کې اضافه کېږي، ولې له ماسره دغه رنګ ظلم کوئ؟آخر زه خو ستاسو پلار یم، کوم ډول سلوک چې تاسو له ماسره کوئ یو شریف ګاونډی یې هم له چا سره نه کوي، تاسو خو زما اولاد یئ، د پلار حیثیت که نه راکوئ د یو ګاونډي حیثیت خو راکړئ، په ژوندون کې خو تاسو په پلار جان، پلار جان باندې نه ستړي کېدئ، هم ستاسو د ساتلو له پاره مې د حرامو پیسې ګټلې، نن پر ما څه شوې دي؟ همدا چې دلته له ماسره دولت نه شته؟ له خلکو سره دناستې په کوټه کې مو زما غټ تصویر له هار سره راځوړند کړی دی، خو چاته د ښودنې له پاره؟ ځئ ! تاسو ټول له خپل جائداد څخه عاق کوم، الله تعالی دې ستاسو په رنګ اولاد چاته نه ورکوي.

خو خیر ! په دغه هر څه کې زما قصور هم شته، ما خپل اولاد ته هر څه ورکړل خو د هغوئ د تربیت لپاره مې بیا هیڅ ونه کړل، ما دا فکر کاوه چې زما زامن به غټ شي او وایي به چې زموږ پلار زموږ له پاره هیڅ جائداد هم پیدا نه کړ، افسوس ! که ما د خپل اولاد تربیت د الله جل جلاله او د هغه درسول صلی الله علیه وسلم دطریقې متابق کړی وای نو نن به هغوئ زما له پاره صدقه جاریه ول، هغه وخت کې به که چا راته ویل چې زوی ته دې د قرآن تعلیم ورکړه نو ما به ورته ویل: زه له هغوئ څخه افسران جوړوم نه ملایان.

افسوس چې هغوئ ښه آفسران جوړ شول خو ښه مسلمانان ترې جوړ نه شول، یا کم تر کمه مې دیوې لورښه تربیت کړی وای نو شاید زما له پاره به جنت ته د تللو ذریعه جوړه شوې وه خو اوس له افسوس څخه

فائده؟ دا ظاهره خبره ده، څرنګه چې کوې هغه رنګ به پرزېږې، زما په شان د مور او پلار د نافرمانه سړي همداسي انجام کیدل پکار دي.
ورونړو او خویندو ! بس یوه اخري خبره درته کوم ! زما زخمي او لړزیدونکي لاسونه ووینئ، زه درته د الله جل جلاله په روی خواست کوم چې: د خدای لپاره زما له دغه انجام څخه عبرت واخلئ، له سپین ږیرتوب څخه دمخه په ځوانۍ کې څه وکړئ، له ناروغۍ څخه مخکې په روغ بدن څه وکړئ، له تنګي راتللو څخه وړاندي په خوشحالۍ کې څه وکړئ، له مصروفیت څخه مخکې په فراغت کې څه وکړئ اوله مرګ راتللو څخه مخکې په ژوند کې څه وکړئ، کنه نو بیا به زما غوندې پښېمانه شئ، ډیر زیات به پښیمانه شئ، ماته د هیلي یوه وړانګه ښکاري چې زما د خبرو په اوریدلوسره به یو ورور یا خورضرور د الله دخوف له وجي له سترګو څخه یوه اوښکه تویه کړې وي او رېښتوني توبه به یې وباسلې وي، نونه پوهېږم چې داسي ولي راته ښکاري چې د دغه یو شخص په دولت به زما قبر خدای یخ کړي، زما عذاب به ودرېږي، زما قبر به پراخ کړای شي، ماته به جنتي ښه بوی راځي، زما په قبر کې به جنتي بستره واچول شي او ماته به وویل شي چې بیده شه لکه کومه ناوې چې ویده کیږي.
ورونو او خویندو ! اوس په خپل هغه بدمرغه ورور باندې زړه خوږ کړئ، د خدای لپاره ! سستي مه کوئ ! له اوس څخه دلته د راتللو تیارئ شروع کړئ، زما پلو ته راوګورئ ! زما د مړه کیدلو ډیر کلونه وشول خو د ساه په وتلو چې ماته کوم تکلیف راکړل شوی دی نن یې هم محسوسوم، اوس مې له زړه څخه یوه دعا وځي چې اې پروردګاره ! زما په شان انجام څخه هر مسلمان ښځه او سړی وژغوره، د هغوئ قبر اودحشر منزلونه اسان کړه، آمین

پای